

Środa, 26 listopada 2014 r.

P8_TA(2014)0063

Konferencja ONZ w sprawie zmiany klimatu w 2014 r. – COP 20 w Limie, Peru (1-12 grudnia 2014 r.)**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie konferencji ONZ w sprawie zmiany klimatu (COP 20) w Limie, Peru (1–12 grudnia 2014 r.) (2014/2777(RSP))**

(2016/C 289/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) oraz załączony do niej protokół z Kioto,
- uwzględniając 13. sesję konferencji stron (COP 13) konwencji UNFCCC oraz 3. sesję konferencji stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 3), które odbyły się na Bali w 2007 r., a także plan działania z Bali (decyzja 1/ COP 13),
- uwzględniając 15. sesję konferencji stron (COP 15) konwencji UNFCCC oraz 5. sesję konferencji stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 5), które odbyły się w Kopenhadze (Dania) w dniach 7–18 grudnia 2009 r., a także porozumienie kopenhaskie,
- uwzględniając 16. sesję konferencji stron (COP 16) konwencji UNFCCC oraz 6. sesję konferencji stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 6), które odbyły się w Cancún (Meksyk) w dniach 29 listopada – 10 grudnia 2010 r., a także ustalenia z Cancún,
- uwzględniając 17. sesję konferencji stron (COP 17) konwencji UNFCCC oraz 7. sesję konferencji stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 7), które odbyły się w Durbanie (Republika Południowej Afryki) w dniach 28 listopada – 9 grudnia 2011 r., w szczególności decyzje w sprawie platformy z Durbanu dotyczącej zwiększenia działań na rzecz ochrony klimatu,
- uwzględniając 18. sesję konferencji stron (COP 18) konwencji UNFCCC oraz 8. sesję konferencji stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 8), które odbyły się w Ad-Dausze (Katar) w dniach 26 listopada – 8 grudnia 2012 r., a także przyjęcie pakietu zwanego ścieżką klimatyczną z Ad-Dauhy,
- uwzględniając 19. sesję konferencji stron (COP 19) konwencji UNFCCC oraz 9. sesję konferencji stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 9), które odbyły się w Warszawie (Polska) w dniach 11–23 listopada 2013 r., a także ustanowienie warszawskiego międzynarodowego mechanizmu strat i szkód,
- uwzględniając 20. sesję konferencji stron (COP 20) konwencji UNFCCC oraz 10. sesję konferencji stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 10), które odbędą się w Limie (Peru) w dniach 1–12 grudnia 2014 r.,
- uwzględniając pakiet klimatyczno-energetyczny UE z grudnia 2008 r.,
- uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 27 marca 2013 r. zatytułowaną „Ramy polityki w zakresie klimatu i energii do roku 2030” (COM(2013)0169),

Środa, 26 listopada 2014 r.

- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/101/WE z dnia 19 listopada 2008 r. zmieniającą dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje: z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie strategii UE na kopenhaską konferencję w sprawie zmian klimatu (COP 15) ⁽²⁾, z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie wyników konferencji kopenhaskiej w sprawie zmian klimatu (COP 15) ⁽³⁾, z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie konferencji w Cancún w sprawie zmiany klimatu (COP 16) ⁽⁴⁾, z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie konferencji w Durbanie w sprawie zmian klimatu (COP 17) ⁽⁵⁾, z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie konferencji w Ad-Dausze w sprawie zmiany klimatu (COP 18) ⁽⁶⁾ oraz z dnia 23 października 2013 r. w sprawie konferencji w Warszawie w sprawie zmiany klimatu (COP 19) ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje: z dnia 4 lutego 2009 r., zatytułowaną „2050: przyszłość zaczyna się dziś – zalecenia dla przyszłej zintegrowanej polityki ochrony klimatu UE” ⁽⁸⁾, z dnia 15 marca 2012 r. w sprawie planu działania prowadzącego do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r. ⁽⁹⁾ oraz z dnia 5 lutego 2014 r. w sprawie ram polityki w zakresie klimatu i energii do roku 2030 ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając komunikat konsultacyjny Komisji z dnia 26 marca 2013 r. pt. „Międzynarodowe porozumienie w sprawie zmiany klimatu planowane na 2015 r.: Kształtowanie międzynarodowej polityki przeciwdziałania zmianie klimatu po 2020 r.” (SWD(2013)0097),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 9 marca 2012 r. na temat dalszych działań w następstwie posiedzeń COP 17 i CMP 7, konkluzje Rady z dnia 15 maja 2012 r. w sprawie szybkiego finansowania działań związanych ze zmianą klimatu, konkluzje Rady z dnia 18 lipca 2011 r. i 24 czerwca 2013 r. dotyczące działań dyplomatycznych UE w związku ze zmianą klimatu oraz konkluzje Rady z dnia 15 października 2013 r. na temat zobowiązania UE i jej państw członkowskich do intensywniejszego uruchamiania środków finansowych na działania dotyczące zmiany klimatu,
- uwzględniając strategię UE w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu wydaną w kwietniu 2013 r. oraz dołączony do niej dokument roboczy służb Komisji,
- uwzględniając sprawozdanie podsumowujące Programu Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska (UNEP) z listopada 2012 r. pt. „Niwelowanie rozbieżności w odniesieniu do emisji w 2012 r.” („The emissions Gap Report 2012”),
- uwzględniając sprawozdania Banku Światowego pt. „Zmniejsz ogrzewanie: dlaczego nie można dopuścić do ocieplenia planety o 4 °C”, „Zmniejsz ogrzewanie: ekstremalne zjawiska klimatyczne, wpływ na poszczególne regiony i argumenty za budowaniem odporności” oraz „Rozwój dostosowany do klimatu: połączenie korzyści płynących z działań na rzecz klimatu”,
- uwzględniając sprawozdanie Globalnej Komisji ds. Gospodarki i Klimatu pt. „Lepszy rozwój, lepszy klimat: sprawozdanie na temat nowej gospodarki klimatycznej”,
- uwzględniając trzy sprawozdania grup roboczych, które znalazły się w 5. sprawozdaniu oceniającym Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC) z 2014 r. oraz sprawozdanie podsumowujące,
- uwzględniając zaproszenie na szczyt klimatyczny we wrześniu 2014 r. wystosowane przez sekretarza generalnego ONZ Ban Ki-Moona do szefów państw z myślą o podjęciu konkretnych zobowiązań w zakresie dalszych działań dotyczących zmiany klimatu,

⁽¹⁾ Dz.U. L 8 z 13.1.2009, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. C 285 E z 21.10.2010, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 341 E z 16.12.2010, s. 25.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 77.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 153 E z 31.5.2013, s. 83.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0452.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0443.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 67 E z 18.3.2010, s. 44.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 251 E z 31.8.2013, s. 75.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0094.

Środa, 26 listopada 2014 r.

- uwzględniając 10. numer wydawanego przez Światową Organizację Meteorologiczną biuletynu na temat gazów cieplarnianych z dnia 9 września 2014 r. oraz wynik posiedzenia Social PreCOP na temat zmiany klimatu, które odbyło się w Wenezueli w dniach 4–7 listopada 2014 r.,
- uwzględniając art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że zmiana klimatu stanowi wymagające pilnej reakcji i potencjalnie nieodwracalne zagrożenie dla społeczeństw, różnorodności biologicznej i całej planety, w związku z czym wymagane jest podjęcie międzynarodowych działań przez wszystkie strony;
- B. mając na uwadze, że zmiana klimatu stanowi bezprecedensowe zagrożenie dla biosfery, dostępności i dostaw żywności oraz wody, w szczególności do ludzi ubogich na większości kontynentów, a także dla zdrowia, źródeł utrzymania i rozwoju gospodarczego na całym świecie; mając na uwadze, że rozwój wydarzeń związanych ze zmianą klimatu może zdestabilizować społeczności i społeczeństwa, spowodować problematyczne przepływy migracyjne oraz wywoływać bądź podsycać napięcia i konflikty;
- C. mając na uwadze, że w ciągu ostatnich kilkudziesięciu lat zmiana klimatu wpłynęła na ekosystemy naturalne i wytworzone przez człowieka na wszystkich kontynentach i we wszystkich oceanach; mając na uwadze, że w wielu regionach zmiany w rozkładzie opadów atmosferycznych lub topnienie śniegu i lodu powodują zmiany w systemach hydrologicznych i wpływają na ilość i jakość zasobów wody; mając na uwadze, że z powodu zmiany klimatu prawie na całym świecie stale zmniejsza się objętość lodowców, co modyfikuje odpływ wody i zasoby wody na obszarach niżej położonych;
- D. mając na uwadze, że zmiana klimatu wpływa również na florę i faunę planety; mając na uwadze, że wskutek stale obserwowanej zmiany klimatu zmieniły się: obszar występowania, roczny rytm biologiczny, szlaki migracji, liczebność wielu gatunków lądowych, słodkowodnych i morskich i interakcje między nimi;
- E. mając na uwadze, że dane naukowe przedstawione w sprawozdaniach grup roboczych ujętych w 5. sprawozdaniu oceniającym IPCC jednoznacznie wskazują na ocieplenie klimatu; zmiana klimatu ma miejsce, a działalność człowieka jest głównym powodem ocieplenia klimatu obserwowanego od połowy XX w.; powszechny i istotny wpływ zmiany klimatu jest już widoczny w ekosystemach naturalnych i wytworzonych przez człowieka na wszystkich kontynentach i we wszystkich oceanach; nieustające emisje gazów cieplarnianych spowodują dalsze ocieplenie i zmiany w gruntach, atmosferze i oceanach we wszystkich regionach świata; skutki zmiany klimatu dotkną wszystkie kraje, bez względu na ich zamożność; globalne emisje gazów cieplarnianych w okresie 2000–2010 były najwyższe w historii ludzkości; bez znaczących globalnych działań łagodzących zmierzających do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych średnia temperatura na świecie najprawdopodobniej wzrośnie nawet o 5 °C do końca tego stulecia; mając na uwadze, że według ustaleń IPCC niektóre rodzaje ryzyka związanego ze zmianą klimatu są istotne i nieproporcjonalnie wzrastają wraz ze wzrostem temperatury o 1 °C do 2 °C;
- F. mając na uwadze, że zgodnie z ustaleniami zawartymi w 5. sprawozdaniu oceniającym IPCC globalny budżet emisji CO₂ dostępny po 2011 r. wynosi 1 010 Gt CO₂, jeśli chcemy utrzymać możliwość ograniczenia wzrostu średniej temperatury na świecie poniżej 2 °C, natomiast obecny poziom rocznych emisji światowych wynosi ok. 36 Gt CO₂, a zatem globalny budżet emisji CO₂ dla celu 2 °C zostanie wyczerpany w ciągu 28 lat, o ile emisje pozostaną na obecnym poziomie;
- G. mając na uwadze, że przyjęty na szczeblu międzynarodowym cel, polegający na ograniczeniu globalnego ocieplenia tak, aby nie przekraczało 2 °C, nadal jest niezwykle ważny; mając na uwadze, że w 5. sprawozdaniu IPCC wyraźnie stwierdzono, że musimy stosować rygorystyczne środki łagodzące do 2050 r., aby nie dopuścić do wzrostu temperatury na świecie o ponad 2 °C; mając na uwadze, że Parlament zaapelował, by porozumienie zawarte w 2015 r. miało na celu stopniową redukcję emisji CO₂ do 2050 r., a także mając na uwadze, że w związku z tym należy w krótkim czasie doprowadzić do osiągnięcia szczytowego poziomu emisji gazów cieplarnianych, a następnie stale je redukować; mając na uwadze, że nie wydaje się, by taki poziom szczytowy miał być wkrótce osiągnięty, a stężenie gazów cieplarnianych w atmosferze w 2013 r. wzrosło szybciej niż kiedykolwiek wcześniej, począwszy od roku 1984;

Środa, 26 listopada 2014 r.

- H. mając na uwadze, że UE do 2012 r. ograniczyła swoje emisje o 19 % w porównaniu do roku 1990, zgodnie z protokołem z Kioto, przy czym jej PKB wzrósł o ponad 45 %, co oznacza, że w latach 1990–2012 UE prawie o połowę zmniejszyła średnie natężenie emisji, a także ograniczyła emisje na osobę o 25 % do wartości 9 ton ekwiwalentu dwutlenku węgla (z uwzględnieniem wszystkich gazów i źródeł emisji, ale bez uwzględniania pochłaniaczy); mając na uwadze, że należy to uwzględnić zarówno w dyskusjach o celu na okres do 2020 r., jak i przy opracowywaniu ambitnych celów na 2030 r.;
- I. mając na uwadze, że z różnych powodów – w tym ze względu na ochronę klimatu, niedobór zasobów i oszczędne gospodarowanie nimi, bezpieczeństwo energetyczne, innowacyjność i konkurencyjność – wiele państw podejmuje kroki w kierunku ekologizacji gospodarki w sektorach przemysłu i energetyki; mając na uwadze, że według Międzynarodowej Agencji Energetycznej emisje CO₂ na świecie wzrosły w 2012 r. do rekordowo wysokiego poziomu, a według IPCC średnie temperatury na powierzchni ziemi na świecie nadal rosną, a poziomy mórz się podnoszą;
- J. mając na uwadze, że według prognozy z 2014 r. w sprawie globalnej sytuacji energetycznej zapotrzebowanie na energię na świecie ma wzrosnąć w latach 2010–2040 o 56 % ⁽¹⁾, a zaspokojenie tego zapotrzebowania pociągnęłoby za sobą znaczny wzrost emisji CO₂; mając na uwadze, że ten wzrost zapotrzebowania i emisji będzie udziałem głównie gospodarek wschodzących; mając na uwadze, że według danych MFW dopłaty do paliw kopalnych na świecie wynoszą 1,9 bln USD, przy czym państwami, w których udziela się najwięcej dopłat – około połowy ogólnej kwoty – są USA, Chiny i Rosja ⁽²⁾;
- K. mając na uwadze, że w latach 1970–2010 ogólny poziom antropogenicznych emisji gazów cieplarnianych stale wzrastał, a większy bezwzględny wzrost w ujęciu dekadowym nastąpił pod koniec tego okresu; mając na uwadze, że emisje CO₂ ze spalania paliw kopalnych i procesów przemysłowych stanowiły około 78 % ogólnego wzrostu emisji gazów cieplarnianych w okresie 1970–2010, a podobny odsetek dotyczy również okresu 2000–2010;
- L. mając na uwadze, że państwa, które emitują najwięcej gazów cieplarnianych na świecie, czyli Chiny i USA, niedawno zaostryżyły swoją politykę klimatyczną i zapoczątkowały debatę o stopniowym wycofywaniu paliw kopalnych; mając na uwadze, że UE zobowiązała się do przyjęcia planu działania, który będzie prowadził do redukcji emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 80 % do 2050 r.;
- M. mając na uwadze, że w Ramowej konwencji ONZ w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) nie uznano jeszcze zasadniczej roli reformy dopłat do paliw kopalnych pomimo ważnych korzyści dla klimatu wynikających z usunięcia tych dopłat, polegających na obniżeniu ogólnych kosztów stabilizacji stężenia gazów cieplarnianych oraz odejściu od wysokoemisyjnych rodzajów działalności gospodarczej; mając na uwadze, że mogłoby to również przynieść istotne korzyści dla środowiska i zdrowia, jak np. ograniczenie lokalnego zanieczyszczenia powietrza, mniejsze zagrożenie ruchu, mniejsza liczba wypadków i mniej uszkodzeń dróg, a także mogłoby stanowić dalsze zachęty do inwestowania w efektywność energetyczną i energię ze źródeł odnawialnych oraz w zrównoważone gospodarowanie zasobami;
- N. mając na uwadze, że według Banku Światowego ⁽³⁾ przeciwdziałanie zmianie klimatu mogłoby skutkować dodatkowym wzrostem PKB sięgającym 2,6 bln USD (1,9 bln EUR) rocznie do 2030 r.; mając na uwadze, że zastosowanie innowacji związanych z klimatem w energetyce i przemyśle, zwłaszcza w dziedzinie efektywności energetycznej, dałoby przewagę Europie, która stałaby się w ten sposób prekursorem na rozrastającym się światowym rynku towarów i usług związanych z energią, przyniosłoby tworzenie miejsc pracy, pobudzało wzrost gospodarczy, zwiększało niezależność energetyczną i zapewniało wszystkim przystępne ceny energii, jednocześnie ograniczając ubóstwo energetyczne, łagodząc zmianę klimatu i prowadząc do postępów w tworzeniu zrównoważonej gospodarki;
- O. mając na uwadze, że ponowne wykorzystanie i recykling materiałów korzystnie wpływają nie tylko na ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, lecz również na tworzenie konkurencyjnej gospodarki o obiegu zamkniętym;

⁽¹⁾ <http://www.eia.gov/forecasts/ieo/?src=Analysis-b2>

⁽²⁾ <http://www.imf.org/external/pubs/ft/survey/so/2013/int032713a.htm>

⁽³⁾ <http://documents.worldbank.org/curated/en/2014/06/19703432/climate-smart-development-adding-up-benefits-actions-help-build-prosperity-end-poverty-combat-climate-change-vol-1-2-main-report>

Środa, 26 listopada 2014 r.

- P. mając na uwadze, że cele polityki łagodzenia zmiany klimatu można osiągnąć jedynie dzięki ogólnemu ukierunkowaniu rozwoju na przestrzeganie zasady zrównoważonego rozwoju ekologicznego zarówno w krajach rozwiniętych, jak i rozwijających się;
- Q. mając na uwadze, że wśród działań o charakterze globalnym powinno się znaleźć wsparcie krajów rozwijających się umożliwiające im przystosowanie się do zmiany klimatu oraz jej łagodzenie;
- R. mając na uwadze, że wyzwanie dotyczące finansowania działań związanych ze zmianą klimatu jest nierozzerwalnie związane z szerszymi wyzwaniami dotyczącymi finansowania zrównoważonego rozwoju na świecie;
- S. mając na uwadze, że znakomite wyniki przeciwdziałania zmianie klimatu są niezbędne do realizacji wielu celów unijnej polityki w dziedzinie środowiska naturalnego, rozwoju, pomocy humanitarnej i zmniejszania ryzyka wystąpienia klęsk żywiołowych, gospodarki, stosunków zagranicznych, bezpieczeństwa i praw człowieka, a także do długoterminowego zapewnienia zdolności do zarządzania przepływami migracyjnymi do UE;
- T. mając na uwadze, że program działań na rzecz rozwoju po 2015 r. jest ukierunkowany na zrównoważony rozwój w celu rozwiązania globalnych problemów dotyczących ubóstwa, nierówności, zdrowia oraz bezpieczeństwa żywnościowego i wodnego;
- U. mając na uwadze, że prognozuje się, iż zmiana klimatu w XXI w. doprowadzi do przesiedleń ludności; mając na uwadze, że ryzyko przesiedleń wzrasta, kiedy populacje doświadczają niedoboru ziemi, podstawowej żywności lub mieszkań; mając na uwadze, że oczekuje się, iż wpływ zmiany klimatu na infrastrukturę krytyczną i integralność terytorialną wielu państw odbije się na polityce bezpieczeństwa narodowego i integralności terytorialnej małych państw wyspiarskich i państw o rozwiniętej linii brzegowej; mając na uwadze, że przesiedlenia spowodowane zmianą klimatu mogą pośrednio zwiększyć ryzyko wybuchu gwałtownych konfliktów w postaci wojen domowych i przemocy między wspólnotami;
- V. mając na uwadze, że oczekuje się, iż w XXI w. z powodu skutków zmiany klimatu spowolni się wzrost gospodarczy, ograniczenie ubóstwa stanie się trudniejsze, jeszcze bardziej spadnie poziom bezpieczeństwa żywnościowego, a także pogłębią się istniejące pułapki ubóstwa i powstaną nowe; mając na uwadze, że według prognoz skutki zmiany klimatu pogłębią ubóstwo w większości krajów rozwijających się i stworzą nowe strefy ubóstwa w krajach, gdzie narastają nierówności, a dotyczy to zarówno krajów rozwiniętych, jak i rozwijających się;
- W. mając na uwadze, że świat musi pilnie stawić czoła ogromnemu i złożonemu wyzwaniu związanemu ze zmianą klimatu poprzez dokonanie radykalnej zmiany w zakresie działań łagodzących i dostosowawczych, w tym przez:
- osiągnięcie na konferencji klimatycznej w Paryżu w grudniu 2015 r. (COP 21) porozumienia w sprawie ambitnej, prawnie wiążącej umowy międzynarodowej dotyczącej działań w dziedzinie klimatu po 2020 r., które będą współmierne do celu 2 °C i uszanują prawo do sprawiedliwego i zrównoważonego rozwoju;
 - pilne zintensyfikowanie i rozszerzenie dotychczasowych działań na rzecz ograniczenia emisji gazów cieplarnianych do 2020 r. i w kolejnych latach oraz
 - zwiększenie poziomu finansowania przez kraje rozwinięte działań z zakresu łagodzenia zmiany klimatu, przystosowania się do niej, rozwoju i transferu technologii oraz budowania potencjału w krajach rozwijających się, równoległe z utworzeniem ekofunduszu klimatycznego i zobowiązaniem do zapewnienia nowych i dodatkowych środków, tak aby finansowanie to osiągnęło poziom 100 mld USD rocznie do 2020 r., przy jednoczesnym zwiększeniu oficjalnej pomocy rozwojowej w celu osiągnięcia obiecwanego od dawna poziomu wynoszącego 0,7 % dochodu narodowego brutto;

Środa, 26 listopada 2014 r.

Pilna potrzeba działania

1. rozumie nadzwyczajną skalę i powagę zagrożeń płynących ze zmiany klimatu i wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu wciąż nikłej międzynarodowej reakcji na wyzwania, jakie się z tą zmianą wiążą; jest niezwykle zaniepokojony faktem, że światowe działania są ewidentnie niewystarczające, by ograniczyć globalne ocieplenie do poziomu poniżej 2 °C, i apeluje do rządów, by niezwłocznie przyjęły konkretne środki mające przeciwdziałać zmianie klimatu i doprowadzić do zawarcia w 2015 r. w Paryżu światowego porozumienia służącego osiągnięciu tego celu;
2. zauważa, że według ustaleń zapisanych w piątym sprawozdaniu oceniającym IPCC dostępny po 2011 r. globalny budżet emisji CO₂ pozwalający zachować możliwość utrzymania wzrostu średniej temperatury na świecie poniżej 2 °C wynosi 1 010 Gt CO₂; podkreśla, że wszystkie kraje powinny włączyć się w stosowne działania, a odkładanie ich na później podniesie ich koszty i zawęzi wachlarz możliwych rozwiązań;
3. odnotowuje z niepokojem najnowsze ustalenia naukowe ośrodka Tyndall Centre for Climate Change Research, z których wynika, że w 2014 r. emisje CO₂ osiągną kolejny rekordowy poziom, wynoszący 40 mld ton (rocznie), podczas gdy łączne emisje CO₂ nie powinny w przyszłości przekroczyć 1 200 mld ton, jeżeli chcemy zachować 66 % prawdopodobieństwo utrzymania średniego poziomu globalnego ocieplenia poniżej 2 °C;
4. podkreśla, że porozumienie z 2015 r. musi spełniać cel, jakim jest ograniczenie światowych emisji do poziomu pozwalającego utrzymać budżet emisji CO₂ umożliwiający osiągnięcie celu 2 °C, a także powinno zmierzać do stopniowego redukcji światowych emisji CO₂ do 2050 r.;
5. przypomina, że w procesie wdrażania konwencji UNFCCC będzie się rozważać zaostrożenie do 1,5 °C długoterminowego celu dotyczącego wzrostu temperatury;
6. podkreśla, że według ustaleń ze sprawozdania na temat nowej gospodarki klimatycznej pt. „Lepszy rozwój, lepszy klimat” wszystkie kraje, niezależnie od poziomu dochodów, mogą dążyć do trwałego wzrostu gospodarczego, a równocześnie ograniczać olbrzymie ryzyko, jakie niesie ze sobą zmiana klimatu;
7. oczekuje, że nowa Komisja odegra aktywną rolę w przezwyciężaniu światowego kryzysu klimatycznego, w tym dzięki dodatkowym funduszom na działania związane ze zmianą klimatu; wzywa Komisję, by jasno stwierdziła, iż wyzwania klimatyczne należą do jej głównych strategicznych priorytetów, oraz by jej organizacja odzwierciedlała ten fakt na wszystkich szczeblach i we wszystkich dziedzinach polityki i działań wewnętrznych i zewnętrznych, m.in. dzięki inwestycjom w zrównoważone rolnictwo (zgodnie z zaleceniami specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. prawa do żywienia) i zrównoważony transport;
8. podkreśla, że światowa polityka dotycząca zmiany klimatu bazuje na wynikach Konferencji Narodów Zjednoczonych „Środowisko i Rozwój” z 1992 r. i jest nieodłącznym elementem starań o wspieranie trwałego rozwoju na całym świecie; zaznacza, że politykę dotyczącą zmiany klimatu należy postrzegać w tym szerszym kontekście i łączyć z działaniami wynikającymi z konferencji w Rio, milenijnych celów rozwoju i programu działań na okres do roku 2015;

Postępy w realizacji wniosków platformy z Durbanu

9. przypomina, że w podsumowaniu szczytu klimatycznego ONZ Sekretarz Generalny ONZ podkreślił, iż wielu przywódców reprezentujących wszystkie regiony świata i kraje stojące na wszystkich poziomach rozwoju gospodarczego opowiedziało się za tym, by szczytowy poziom emisji gazów cieplarnianych osiągnięto przed 2020 r., a następnie drastycznie je ograniczono, osiągając w drugiej połowie stulecia neutralność klimatyczną;
10. oczekuje, że UE i jej państwa członkowskie odegrają zasadniczą konstruktywną rolę na konferencji COP 20 w Limie, by stworzyć warunki niezbędne do pomyślnego zawarcia w 2015 r. w Paryżu wiążącego światowego porozumienia w sprawie klimatu; podkreśla, że rządy na świecie są wspólnie odpowiedzialne, również wobec przyszłych pokoleń, za podjęcie odpowiednich działań dotyczących klimatu;

Środa, 26 listopada 2014 r.

11. przypomina, że wszystkie strony uzgodniły w Warszawie decyzję UNFCCC nr 1/CP.19, w której zwrócono się do wszystkich stron o podjęcie lub zintensyfikowanie krajowych przygotowań do realizacji ich zaplanowanych, ustalonych na szczeblu krajowym wkładów oraz o poinformowanie o nich z należyтым wyprzedzeniem przed konferencją COP 21 (strony, które będą gotowe, proszone są o przekazanie informacji najpóźniej w pierwszym kwartale 2015 r.) w sposób sprzyjający jasności, przejrzystości i zrozumiałości zaplanowanych wkładów oraz umożliwiający ich wyrażenie w liczbach; apeluje do stron o zapewnienie zgodności ich zaplanowanych wkładów z ograniczonym budżetem emisji CO₂ pozwalającym na osiągnięcie celu 2 °C, a także o jak najszybsze osiągnięcie szczytowego poziomu światowych emisji;
12. apeluje o uzgodnienie na konferencji w Limie wymogów dotyczących przekazywania informacji z wyprzedzeniem, by zaplanowane wkłady były przejrzyste, mierzalne i porównywalne, a także pogrupowane ze względu na rodzaj wkładu; wzywa ponadto, by na konferencji w Limie uzgodniono przeprowadzenie etapu oceny przed konferencją COP w Paryżu, by stwierdzić, czy przedstawione zaplanowane wkłady są łącznie wystarczające z punktu widzenia celu, jakim jest utrzymanie wzrostu temperatury poniżej 2 °C, i sprawiedliwe dla poszczególnych stron;
13. podkreśla, że kraje, które już zobowiązały się do osiągnięcia celu redukcji emisji we wszystkich sektorach gospodarki, powinny dalej w większym stopniu ograniczać emisje, a inne kraje, w szczególności kraje o wysokim poziomie emisji oraz te, na których ciąży największa odpowiedzialność i które mają największe możliwości, również powinny przyjąć cele dotyczące wszystkich sektorów gospodarki, określając pułapy emisji i zmniejszając intensywność emisji gazów cieplarnianych;
14. apeluje o ogólne ożywienie polityki klimatycznej UE oraz szybkie uzgodnienie ambitnych, wiążących celów do roku 2030 w zakresie redukcji emisji, efektywności energetycznej oraz korzystania z odnawialnych źródeł energii (z wyjątkiem biopaliw szkodliwych społecznie i szkodzących środowisku), co posłuży pobudzeniu międzynarodowych debat poświęconych klimatowi i będzie zgodne ze zobowiązaniami UE do ograniczenia do 2050 r. emisji gazów cieplarnianych o 80 %-95 % w stosunku do poziomu emisji z 1990 r.;
15. ponownie zaznacza, że ambitne ramy klimatyczno-energetyczne do roku 2030 pozwolą UE utrzymać pozycję prekursora i mogą zachęcić partnerów międzynarodowych do odpowiedniego podniesienia własnych celów;
16. podkreśla, że Parlament wzywał Komisję i państwa członkowskie, by wyznaczyły dla UE wiążące cele dotyczące obniżenia krajowych emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. o co najmniej 40 % w porównaniu z poziomami z 1990 r., zwiększenia efektywności energetycznej o 40 % do 2030 r., zgodnie z badaniami dotyczącymi potencjału opłacalnych oszczędności energii, oraz wytwarzania w źródłach odnawialnych co najmniej 30 % energii zużywanej łącznie przez użytkowników końcowych; apeluje do państw członkowskich, by uwzględniły te cele w prowadzonych obecnie dyskusjach;

Elementy porozumienia z 2015 r.

17. zaznacza, że porozumienie z 2015 r. musi być ambitne już od chwili zawarcia go w Paryżu, by świat nadal zmierzał do osiągnięcia celu, jakim jest utrzymanie wzrostu temperatury na poziomie poniżej 2 °C, i wzywa UE, by współpracowała w tym celu z międzynarodowymi partnerami;
18. wyraża opinię, że główne elementy porozumienia z 2015 r. należy określić na konferencji w Limie, opierając się na postępach osiągniętych w 2014 r. dzięki pracom platformy z Durbanu, i ponownie zaznacza, że głównymi elementami porozumienia z 2015 r. będą: łagodzenie zmiany klimatu, przystosowanie się do niej, finansowanie działań związanych ze zmianą klimatu i środki wykonawcze;
19. apeluje do UE, by włączyła wszystkie strony w prace zmierzające do osiągnięcia w 2015 r. ambitnego i uczciwego porozumienia, zgodnego z najnowszymi wynikami badań naukowych, a zarazem pozwalającego uwzględnić nowe dane naukowe i zmieniające się okoliczności, by odpowiadało ono wyznaczonym celom i pozostało zrównoważone jeszcze przez wiele lat po 2020 r.; podkreśla w związku z tym potrzebę opracowania mechanizmu regularnych przeglądów zobowiązań dotyczących łagodzenia skutków, umożliwiającego stronom podnoszenie swoich zobowiązań z myślą o osiągnięciu celu, jakim jest utrzymanie wzrostu temperatury poniżej 2 °C, bez konieczności ponownego negocjowania porozumienia;

Środa, 26 listopada 2014 r.

20. podkreśla potrzebę wprowadzenia w porozumieniu z 2015 r. skutecznego systemu zgodności mającego zastosowanie do wszystkich stron; zaznacza że porozumieniu z 2015 r. należy wspierać przejrzystość i rozliczalność dzięki wprowadzeniu wspólnego, opartego na zasadach systemu, obejmującego zasady rozliczania oraz ustalenia dotyczące monitorowania, sprawozdawczości i weryfikacji; podkreśla, że zasady należy zróżnicować stosownie do rodzaju zobowiązań, jakie strony zdecydują się podjąć, w oparciu o doświadczenia z wdrażania konwencji i załączonego do niej protokołu z Kioto;

21. uważa, że podział obciążeń powinien opierać się na zasadach równości, przy czym należy skupić się w szczególności na obecnych i skumulowanych przeszłych emisjach gazów cieplarnianych oraz na potencjale, który należy ocenić np. na podstawie danych o PKB na jednego mieszkańca, indeksów rozwoju społecznego i poziomu ubóstwa, a także na danych obrazujących poziom trudności związanych ze zmniejszaniem lub ograniczaniem emisji; odnotowuje znaczenie, jakie dla ogólnych starań o zawarcie nowego porozumienia klimatycznego mają postępy w kwestii finansowania działań związanych ze zmianą klimatu;

Cele na okres do 2020 r. a protokół z Kioto

22. szczególnie podkreśla pilną potrzebę osiągnięcia postępów w likwidowaniu gigatonowej rozbieżności między ustaleniami naukowymi a obecnymi zobowiązaniami stron na okres do 2020 r. (tzw. luka gigatonowa); apeluje do stron, które nie podjęły jeszcze zobowiązań, by to uczyniły; podkreśla, że w przyczynianiu się do zlikwidowania luki gigatonowej istotną rolę odgrywają inne środki polityczne, obejmujące efektywność energetyczną, znaczne oszczędności energii, energię ze źródeł odnawialnych, zasobooszczędność, wycofywanie wodorofluorowęglowodorów, stopniowe wycofywanie dopłat do paliw kopalnych oraz zwiększanie znaczenia powszechnego systemu opłat za uprawnienia do emisji CO₂;

23. wzywa wszystkie strony, organizacje międzynarodowe, podmioty działające na szczeblach poniżej krajowego i organizacje pozarządowe, by w trybie pilnym opracowały, rozszerzyły i wdrożyły krajową politykę i inicjatywy dotyczące współpracy międzynarodowej, by zlikwidować lukę gigatonową, zwłaszcza w oparciu o inicjatywy nakreślone na szczycie klimatycznym zwołanym przez Sekretarza Generalnego ONZ (np. propozycja zawiązania koalicji na rzecz klimatu i czystego powietrza) oraz o dialog polityczny służący wskazywaniu możliwości przynoszących widoczne skutki działań związanych ze zmianą klimatu, rozwoju i wzrostu, prowadzony na szczeblu technicznym i politycznym w ramach UNFCCC;

24. w związku z faktem, że w drugiej fazie realizacji zobowiązań określonych w protokole z Kioto na rachunki UE i państw członkowskich przekazana zostanie istotna nadwyżka jednostek zgodności z protokołem z Kioto (AAU, CER i ERU), wzywa UE i państwa członkowskie, by anulowały część jednostek w celu dostosowania ich liczby do prognozowanych rzeczywistych emisji oraz do opłacalnej ścieżki redukcji emisji krajowych z myślą o osiągnięciu celu klimatycznego UE na 2050 r., zgodnie z decyzją nr 1/CMP.8, w której zobowiązano strony, by do 2014 r. dokonały przeglądu swoich zobowiązań w zakresie obniżki emisji w drugim okresie realizacji;

25. oczekuje, że na konferencji w Limie przeprowadzona zostanie wielostronna ocena postępów osiągniętych przez UE i część jej państw członkowskich oraz przez inne strony w osiąganiu celów redukcji emisji do 2020 r., co będzie elementem procesu międzynarodowej oceny i przeglądu; uważa, że taka przejrzystość jest konieczna do lepszego zrozumienia wysiłków poszczególnych stron i do budowania zaufania między nimi;

26. odnotowuje fakt, że UE jest na dobrej drodze do osiągnięcia redukcji emisji w znacznie większym stopniu niż obecny cel wynoszący 20 %, i ponownie zauważa, że UE zaproponowała, iż zwiększy swój cel redukcji emisji do 30 % do 2020 r., jeśli inne kraje o wysokim poziomie emisji podejmą porównywalne zobowiązania;

27. wyjaśnia, że chociaż zakres drugiej fazy realizacji zobowiązań określonych w protokole z Kioto będzie ograniczony, to należy ją postrzegać jako bardzo ważny etap przejściowy, dlatego wzywa strony, w tym państwa członkowskie UE, do szybkiego ratyfikowania postanowień dotyczących drugiej fazy realizacji;

28. podkreśla wkład w ograniczanie emisji gazów cieplarnianych, jakim może być ponowne wykorzystywanie i recykling materiałów, gdyż wykorzystanie surowców pierwotnych to istotne źródło emisji gazów cieplarnianych; przypomina o znaczeniu przejścia na gospodarkę o obiegu zamkniętym, o wyższych wskaźnikach recyklingu;

Środa, 26 listopada 2014 r.

29. zauważa, że UE musi odegrać kluczową rolę w obniżaniu poziomu emisji dzięki polityce powstrzymującej rozwój niekonwencjonalnych paliw kopalnych o wysokiej emisyjności, np. piasków bitumicznych;

30. zauważa, że wiele krajów już dziś daje przykład, pokazując, że strategie rozwoju niskoemisyjnego i wzrost gospodarczy idą w parze; podkreśla, że solidne porozumienie międzynarodowe zachęci do bardziej ambitnych działań krajowych;

Finansowanie działań związanych ze zmianą klimatu

31. przypomina o zobowiązaniu UE i jej państw członkowskich do uruchamiania większych środków finansowych na działania związane ze zmianą klimatu, co ma stanowić wkład w podjęte w porozumieniu z Kopenhagi zobowiązanie do przekazania środków na ekofundusz klimatyczny (GCF) i przeznaczania do 2020 r. łącznie 100 mld USD rocznie z różnorodnych źródeł, zarówno publicznych, jak i prywatnych, dwu- i wielostronnych, w tym z alternatywnych źródeł finansowania; wzywa inne państwa darczyńców do wypełnienia ich zobowiązań w celu zgromadzenia większych środków na działania związane ze zmianą klimatu;

32. wnosi, by UE uzgodniła plan działania dotyczący zwiększania poziomu przewidywalnych, nowych i dodatkowych funduszy, zgodnie z obecnymi zobowiązaniami, by osiągnąć uczciwy wkład w kwotę 100 mld USD rocznie do 2020 r., a także by wprowadziła mechanizm ułatwiający rozliczanie i monitorowanie; z zadowoleniem przyjmuje niedawne obietnice dotyczące wkładu w ekofundusz klimatyczny i apeluje do innych krajów, by również wniosły doń uczciwy wkład, przy czym w ciągu najbliższych trzech lat kraje rozwinięte miałyby wnieść do ekofunduszu klimatycznego kwotę 15 mld USD w formie dotacji;

33. wzywa państwa członkowskie, by wniosły swoje wkłady finansowe ze znacznym wyprzedzeniem w stosunku do dat konferencji oraz by lepiej skoordynowały z UE swoje zapowiedzi dotyczące finansowania działań związanych ze zmianą klimatu, co posłuży ułatwieniu komunikacji ze stronami trzecimi w kwestii łącznego wkładu UE oraz wywrze jak najbardziej pozytywny wpływ na negocjacje; podkreśla, że zobowiązania finansowe przyjęte na szczycie zorganizowanym przez Ban Ki-Moona były dobrym sygnałem i pozytywnie wpłynęły na wizerunek UE przed negocjacjami w Limie;

34. przypomina, że innowacyjne źródła finansowania mogą okazać się niezbędne, by zapewnić osiągnięcie celu polegającego na zgromadzeniu 100 mld USD rocznie do 2020 r. i w latach kolejnych, i apeluje do państw, by w Limie przeanalizowały różne rozwiązania;

35. ponownie apeluje o przeznaczenie dochodów z instrumentów rynkowych służących obniżaniu światowych emisji pochodzących z lotnictwa i żeglugi na finansowanie działań związanych z klimatem po 2020 r. oraz na ekofundusz klimatyczny; jest zdania, że UE powinna przedstawić propozycje dotyczące zawarcia w porozumieniu z 2015 r. postanowień o wystarczającym i przewidywalnym międzynarodowym finansowaniu działań związanych ze zmianą klimatu;

36. apeluje do państw członkowskich, by wykorzystały część dochodów pochodzących z rynków uprawnień do emisji CO₂ do finansowania działań związanych ze zmianą klimatu i pomocy rozwojowej w krajach rozwijających się; zaznacza jednak, że mechanizm ten napotyka poważne problemy, gdyż wspomniane dochody drastycznie spadły wraz ze spadkiem światowych cen uprawnień do emisji; w tej sytuacji uważa, że należy podjąć działania zmierzające do zwiększenia wydajności unijnego systemu handlu emisjami (ETS) w celu dostosowania go do prognozowanych rzeczywistych emisji oraz do opłacalnej ścieżki redukcji emisji krajowych z myślą o osiągnięciu celu klimatycznego UE na 2050 r., co może z kolei przynieść znaczne dochody, które powinny posłużyć do finansowania środków łagodzenia skutków zmiany klimatu i przystosowania się do niej w krajach rozwijających się;

37. wzywa UE i jej państwa członkowskie, by jasno zdefiniowały rolę prywatnych środków finansowych uzupełniających dostępne fundusze, przyznaje jednak zarazem, że środki te nie mogą zastąpić niezbędnych funduszy publicznych, zwłaszcza jeśli chodzi o przystosowywanie się do zmiany klimatu, a także by podkreślały konieczność przejrzystej sprawozdawczości i rozliczania tego rodzaju funduszy oraz zapewniły wdrożenie odpowiednich zabezpieczeń społecznych i środowiskowych;

Środa, 26 listopada 2014 r.

Przystosowanie do zmiany klimatu; straty i szkody

38. apeluje do najważniejszych krajów rozwiniętych, by wykorzystały swoją istniejącą zaawansowaną infrastrukturę do wspierania, umacniania i stymulowania trwałego wzrostu oraz by zobowiązały się wspierać kraje rozwijające się w tworzeniu ich potencjału, co ma zapewnić osiągnięcie w przyszłości wzrostu gospodarczego we wszystkich regionach świata bez dalszych szkód dla środowiska;

39. zaznacza, że przystosowywanie się do zmiany klimatu to nieunikniona konieczność i że działania przystosowawcze muszą być centralnym elementem nowego porozumienia; podkreśla, że podjęcie już dziś działań na rzecz ograniczenia emisji gazów cieplarnianych będzie mniej kosztowne dla gospodarki światowej i poszczególnych krajów, a przy tym obniży koszty przystosowania do zmiany klimatu; apeluje do wszystkich krajów o przyjęcie odpowiednich środków służących planowaniu, przystosowaniu się do zmiany klimatu i reagowaniu na jej konsekwencje, by chronić mieszkańców, społeczeństwa, gospodarkę i środowisko oraz by osiągnąć trwały rozwój odporny na zmianę klimatu; zauważa, że reagowanie na zagrożenia związane z klimatem wymaga podejmowania decyzji w zmieniającym się świecie, wobec ciągłej niepewności co do skali skutków zmiany klimatu, a także czasu, w którym dadzą się one odczuć, i przy ograniczonej skuteczności przystosowania;

40. przypomina, że kraje rozwijające się, zwłaszcza kraje najsłabiej rozwinięte oraz małe rozwijające się państwa wyspiarskie, w najmniejszym stopniu przyczyniają się do zwiększenia stężenia gazów cieplarnianych w atmosferze, jednak to one są najbardziej narażone na negatywne skutki zmiany klimatu i mają najmniejszą zdolność przystosowania się do niej; wzywa wszystkie państwa, które mają taką możliwość, by wspierały najbardziej narażone kraje w ich wysiłkach na rzecz przystosowania się do zmiany klimatu oraz reagowania na jej konsekwencje, z myślą o osiągnięciu trwałego rozwoju odpornego na zmianę klimatu, a także by dążyły do zawierania porozumień dotyczących doskonalenia krajowych procesów planowania działań przystosowawczych, finansowania działań związanych ze zmianą klimatu, transferu technologii i tworzenia potencjału;

41. z uznaniem dostrzega fakt, że na dwóch ostatnich konferencjach stron skoncentrowano się na konieczności przeciwdziałania stratom i szkodom wynikającym z konsekwencji zmiany klimatu w krajach rozwijających się i najsłabiej rozwiniętych, które są szczególnie narażone na negatywne skutki zmiany klimatu; dostrzega konieczność pełnego wdrożenia decyzji podjętych w Warszawie oraz skupienia się na tych kwestiach również w Limie;

42. podkreśla, że należy zapewnić przewidywalność finansowania działań związanych ze zmianą klimatu w krajach rozwijających się, by wesprzeć je w staraniach o przystosowanie się do zmiany klimatu i o łagodzenie jej skutków; w związku z tym zaznacza, że kraje wnoszące wkład w ekofundusz klimatyczny będą musiały sprecyzować, z jakich źródeł finansowania skorzystają i jak zgromadzą środki pieniężne, ponieważ informacje te zapewnią krajom rozwijającym się przewidywalność dochodów;

43. rozumie trudności związane z oddzieleniem działań związanych ze zmianą klimatu od działań rozwojowych i licznych elementów synergii między nimi występujących na szczeblu krajowym, lecz nalega, by utrzymano możliwość wiarygodnej i przejrzystej oceny przestrzegania zasady dodatkowości;

44. ubolewa, że chociaż wydatki na łagodzenie zmiany klimatu i przystosowanie się do niej rosną, to wyniki tych działań pomniejsza fakt, iż większość rządów, w tym rządy krajów rozwiniętych, nadal czynnie dotuje wydobycie i zużycie paliw kopalnych;

45. podkreśla, że działania związane ze zmianą klimatu powinny opierać się na podejściu zapewniającym równouprawnienie płci, udział społeczeństwa i przestrzeganie praw, a przeciwdziałanie konsekwencjom zmiany klimatu powinno mieć na celu szczególnie wspieranie ubogich i zepchniętych na margines osób i społeczności;

Sektor gruntów

46. podkreśla, że zgodnie z ustaleniami IPCC zagospodarowanie gruntów (na cele rolnicze, pod obszary leśne i inne) należy do najbardziej wystawionych na niebezpieczeństwa i narażonych na zagrożenia segmentów naszej gospodarki, lecz ma zarazem największy potencjał oszczędnego łagodzenia zmiany klimatu i podnoszenia odporności na nią; odnotowuje znaczenie uwzględnienia sektora gruntów we wkładzie krajowym wszystkich stron, wraz z odpowiednimi wspólnymi wskaźnikami umożliwiającymi monitorowanie, sprawozdawczość i weryfikowanie mierzalnych postępów w osiąganiu kilku wzajemnie powiązanych celów (łagodzenia zmiany klimatu, poprawy produktywności i podnoszenia odporności); podkreśla, że w porozumieniu należy określić kompleksowe ramy rozliczania emisji wynikających z zagospodarowania gruntów i emisji pochłanianych;

Środa, 26 listopada 2014 r.

47. zaznacza, że należy zwrócić szczególną uwagę na zapewnienie żywności i bezpieczeństwa żywnościowego ludności podatnej na zagrożenia wynikające ze zmiany klimatu;

Międzynarodowy transport lotniczy i morski

48. podkreśla znaczenie transportu morskiego i lotniczego w ograniczaniu emisji gazów cieplarnianych oraz potrzebę szybkiego postępu i ambitnego podejścia do osiągnięcia satysfakcjonujących i szybkich rezultatów zarówno ze strony Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO), jak i Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO), z uwagi na skalę i pilny charakter wyzwań związanych z klimatem;

Dyplomacja klimatyczna

49. w związku z tym podkreśla, że tak ważny podmiot, jak Unia Europejska, powinien na konferencji jedomyślnie dążyć do zawarcia międzynarodowego porozumienia i pozostać pod tym względem zjednoczony; wzywa państwa członkowskie, by skutecznie skoordynowały swoje stanowiska ze stanowiskiem UE; podkreśla, że UE musi wyrzucić presję na strony, które nie zmierzają do osiągnięcia celu, jakim jest utrzymanie wzrostu temperatury poniżej 2 °C; wzywa delegację UE, by przypominała o zobowiązaniach podjętych przez inne rządy z chwilą podpisania protokołu z Kioto;

50. wzywa państwa członkowskie, by podjęły intensywne działania dyplomatyczne skierowane do naszych krajów partnerskich i mające na celu umocnienie pozycji negocjacyjnej UE, w koordynacji z Europejską Służbą Działań Zewnętrznych (ESDZ) i Komisją, w tym za pośrednictwem sieci zielonej dyplomacji;

51. z zadowoleniem przyjmuje zwołany przez Sekretarza Generalnego ONZ szczyt, który odbył się w Nowym Jorku w dniu 23 września 2014 r. i miał na celu omówienie kwestii zmiany klimatu po raz pierwszy od konferencji kopenhaskiej, a zgromadził ponad 130 głów państw i szefów rządów oraz licznych przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego i świata biznesu; z zadowoleniem przyjmuje w szczególności oświadczenia przywódców dotyczące konkretnych działań mających na celu redukcję emisji, inwestowanie w czystą energię i niskoemisyjny wzrost, propagowanie opłat za uprawnienia do emisji CO₂ i wkład w finansowanie działań związanych ze zmianą klimatu; zaznacza, że środki przyjęte w wyniku zobowiązań podjętych przez przywódców w Nowym Jorku będą miały kluczowe znaczenie dla utrzymania dynamiki działań przed konferencjami w Limie i w Paryżu;

52. jest zdania, że wiarygodność UE w kwestii negocjacji dotyczących klimatu zależy od poziomu ambicji jej własnych działań;

53. podkreśla, że w nadrzędnym programie działań na okres po roku 2015 należy uwzględnić zaangażowanie społeczności międzynarodowej na rzecz trwałego rozwoju oraz wesprzeć międzynarodowe zobowiązania i cele, w tym dotyczące zmiany klimatu;

54. zaznacza, że konferencja COP 21 to jedyna w swoim rodzaju okazja do zajęcia się problemem zmiany klimatu i nawiązania do prac ONZ nad planem działań w zakresie rozwoju po 2015 r., a także do przygotowań do planowanej na marzec 2015 r. konferencji poświęconej planowi działania z Hyogo dotyczącemu zmniejszania zagrożenia klęskami żywiołowymi; apeluje do UE o aktywniejszą dyplomację klimatyczną służącą połączeniu tych procesów, by wspólnie i ambitnie dążyć do osiągnięcia celów dotyczących trwałego rozwoju;

Przemysł i konkurencyjność

55. wyraża zaniepokojenie faktem, że według danych Międzynarodowej Agencji Energetycznej (MAE) w 2013 r. na świecie odnotowano wzrost emisji CO₂ mimo spadku emisji w Europie i Stanach Zjednoczonych; proponuje w związku z tym rozważyć zróżnicowanie zakresu odpowiedzialności, aby każdy kraj miał udział w globalnych działaniach w zakresie polityki przemysłowej i energetycznej; apeluje o lepsze wykorzystanie takich technologii, jak satelity kosmiczne, do gromadzenia dokładnych danych o emisjach i temperaturze, a także o przejrzystą współpracę i wymianę informacji między krajami;

56. podkreśla, że Europa powinna w większym stopniu upowszechnić na rynku technologie przyjazne dla środowiska, w tym w dziedzinie ICT, energii ze źródeł odnawialnych, innowacyjnych i wydajnych technologii niskoemisyjnych, a w szczególności technologii sprzyjających efektywności energetycznej; podkreśla, że stabilne międzynarodowe ramy prawne sprzyjałyby inwestowaniu w ograniczanie emisji CO₂, efektywność energetyczną i odnawialne źródła energii, oferując nowe możliwości działania czółowym unijnym przedsiębiorstwom z tych sektorów; zauważa, że innowacyjne zrównoważone inwestycje mogą przynosić wzrost i nowe miejsca pracy;

Środa, 26 listopada 2014 r.

57. uważa, że ambitne i prawnie wiążące porozumienie międzynarodowe pomogłoby odpowiedzieć na obawy dotyczące uciezki emisji i utrzymania konkurencyjności danych sektorów, zwłaszcza sektorów energochłonnych;

Badania naukowe i innowacyjność

58. podkreśla, że opracowywanie i wdrażanie zrównoważonych przełomowych technologii ma kluczowe znaczenie dla przeciwdziałania zmianie klimatu, a jednocześnie przekonania partnerów UE na całym świecie, że można zmniejszać emisje, zarazem zwiększając konkurencyjność i tworząc miejsca pracy;

59. wzywa do podjęcia międzynarodowego zobowiązania do zwiększenia inwestycji w działania badawczo-rozwojowe w dziedzinie zrównoważonych przełomowych technologii w odpowiednich sektorach; uważa, że UE powinna świecić przykładem i wykorzystywać środki przeznaczone na badania do finansowania przedsięwzięć demonstracyjnych, które dotyczą innowacyjnych, przyjaznych dla klimatu i energooszczędnych technologii, oraz rozwinąć w tej dziedzinie ścisłą współpracę naukową z partnerami międzynarodowymi, np. z krajami BRIC i z USA;

Polityka energetyczna

60. z zadowoleniem przyjmuje niedawne sygnały ze strony rządów USA i Chin dotyczące działań w dziedzinie klimatu oraz chęć odgrywania przez nie bardziej znaczącej roli w globalnych dążeniach do rozwiązania problemu zmiany klimatu; ubolewa, że w niektórych krajach rozwiniętych nadal rośnie poziom emisji na mieszkańca;

61. zauważa, że ceny energii pochodzącej z różnych źródeł odgrywają główną rolę w kształtowaniu zachowań uczestników rynku, w tym przemysłu i konsumentów, oraz zwraca uwagę, że niemożność pełnej internalizacji kosztów zewnętrznych w obecnych międzynarodowych ramach politycznych sprzyja utrzymywaniu się wzorców konsumpcji niezgodnych z zasadami zrównoważonego rozwoju; ponownie zaznacza, że światowy rynek emisji CO₂ z systemem wystarczająco wysokich cen byłby solidną podstawą do osiągnięcia zarówno znacznego obniżenia emisji, jak i równych warunków działania dla przemysłu; wzywa UE i jej partnerów, by w najbliższej przyszłości znalazły jak najskuteczniejszy sposób wspierania powiązań między EU ETS a innymi systemami handlu w celu utworzenia światowego rynku emisji CO₂, zapewnienia większej różnorodności sposobów redukcji emisji, zwiększenia rozmiarów rynku i jego płynności, przejrzystości, a w końcowym efekcie bardziej wydajnego przydziału zasobów dla sektora energetyki i przemysłu;

62. apeluje o ściślejszą koordynację działań Rady, Komisji i ESDZ, aby umożliwić UE zajęcie skoordynowanego stanowiska na forum organizacji międzynarodowych, takich jak Międzynarodowa Agencja Energetyczna (MAE), Międzynarodowa Agencja Energii Odnawialnej (IRENA), międzynarodowe partnerstwo na rzecz współpracy w dziedzinie efektywności energetycznej (IPEEC) i Międzynarodowa Agencja Energii Atomowej (MAEA), a tym samym odgrywanie bardziej aktywnej roli i wywieranie większego wpływu, zwłaszcza w zabieganiu o stosowanie polityki wspierania zrównoważonej energetyki, efektywności energetycznej i bezpieczeństwa energetycznego;

63. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by niezwłocznie przyjęły konkretne środki służące stopniowemu wycofywaniu do 2020 r. – pod przewodnictwem Komisji – wszelkich dotacji szkodliwych dla środowiska, w tym dopłat do paliw kopalnych, przy zastosowaniu podejścia opartego na działaniu i monitorowaniu z wykorzystaniem europejskiego semestru; ponadto apeluje o skoordynowaną na szczeblu międzynarodowym realizację celu przyjętego na szczycie G-20 w Pittsburghu, zakładającego wycofywanie dopłat do paliw kopalnych, według MAE sięgających na całym świecie 544 mld USD w 2012 r., ponieważ doprowadziłyby to do znacznego zmniejszenia emisji CO₂ i przyczyniłyby się do obniżenia deficytu publicznego w wielu krajach; z zadowoleniem przyjmuje ogłoszony na szczycie G-20 w Petersburgu zamiar wprowadzenia systemu wzajemnej oceny wycofywania dopłat do paliw kopalnych; ubolewa z powodu braku postępów w podejmowaniu konkretnych środków służących osiągnięciu tego celu; wzywa do przeglądu mechanizmu czystego rozwoju (CDM), ze szczególnym uwzględnieniem zapobiegania negatywnemu wpływowi przedsięwzięć CDM na prawa człowieka, bezpieczeństwo żywnościowe i środowisko;

Środa, 26 listopada 2014 r.

64. uważa za godne ubolewania, że na arenie międzynarodowej ani w UE nie zajęto się należycie kwestią potencjału oszczędności energii; podkreśla, że oszczędności energii umożliwiają tworzenie miejsc pracy, oszczędności gospodarcze i bezpieczeństwo energetyczne, a także podnoszenie konkurencyjności i zmniejszanie emisji, i mają kluczowe znaczenie dla oddzielenia emisji od wzrostu gospodarczego; wzywa UE, aby w negocjacjach międzynarodowych należała, by zwracano większą uwagę na oszczędności energii, zarówno przy omawianiu transferu technologii, jak i planów rozwoju dla krajów rozwijających się czy pomocy finansowej; podkreśla, że jeśli UE i państwa członkowskie chcą być wiarygodne, to muszą wyznaczyć i osiągnąć ambitne cele w zakresie efektywności energetycznej; podkreśla, że maksymalizacja oszczędności energii i efektywności energetycznej wymaga, by ograniczono marnowanie energii w sektorze budownictwa i transportu oraz w instalacjach energetycznych i urządzeniach wykorzystywanych w gospodarstwach domowych;

65. wskazuje na konieczność wprowadzenia nieenergochłonnych i napędzanych wodorem środków transportu;

Wodorofluorowęglowodory (HFC) i protokół montrealwski

66. zachęca strony, by przeanalizowały mechanizmy głosowania i podejmowania decyzji wprowadzone we wdrażanym z powodzeniem protokole montrealskim, przyjęte w nim inne podejście do podziału odpowiedzialności, mechanizmy egzekwowania postanowień i nakładania sankcji oraz mechanizmy finansowania, ponieważ model ten mógłby posłużyć za wzór również dla UNFCCC; wzywa UE, aby zwiększyła starania o uregulowanie globalnego wycofywania wodorofluorowęglodorów zgodnie z protokołem montrealskim;

67. przypomina, że UE przyjęła ambitne przepisy mające na celu wycofanie 79 % wodorofluorowęglodorów do 2030 r., ponieważ powszechnie dostępne są przyjazne dla klimatu rozwiązania alternatywne i należy w pełni wykorzystać ich potencjał; zauważa, że wycofywanie wodorofluorowęglodorów to łatwe do zrealizowania działanie na rzecz łagodzenia zmiany klimatu w UE i poza nią, i apeluje do UE o aktywne sprzyjanie światowym działaniom dotyczącym wodorofluorowęglodorów;

68. z zadowoleniem przyjmuje dokument do dyskusji przedstawiony przez UE stronom protokołu montrealskiego, dotyczący wycofywania wodorofluorowęglodorów na całym świecie, i w tym kontekście wzywa Komisję i państwa członkowskie do przedłożenia formalnego projektu poprawki do rozpatrzenia na 27. posiedzeniu stron protokołu montrealskiego, które odbędzie się w 2015 r.;

Delegacja Parlamentu Europejskiego

69. uważa, że delegacja UE odgrywa istotną rolę w negocjacjach na temat zmiany klimatu, w związku z czym nie może zaakceptować faktu, że posłowie do Parlamentu Europejskiego nie mogli uczestniczyć w posiedzeniach koordynacyjnych UE na poprzednich konferencjach stron; oczekuje, że w posiedzeniach koordynacyjnych UE w Limie będzie mógł uczestniczyć przynajmniej przewodniczący delegacji Parlamentu Europejskiego;

o

o o

70. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz sekretariatowi UNFCCC z prośbą o rozesłanie jej wszystkim umawiającym się stronom spoza UE.